અધ્યાય ૪૦
ઉદ્યાપન-કથા

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ । શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ । શ્રી સદ્‌ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

આ અધ્યાયમાં બાબા ૧) દહાણુંમાં શ્રી દેવનાં માતુશ્રીના વ્રત-ઉદ્યાપનમાં તથા ૨) ધૂળેટીના ભોજનમાં મારે ઘેર બાંદ્રા કેવી રીતે પધાર્યા હતા તે બે કથા વર્ણવી છે.

ઉપોદ્‌ઘાત : શ્રી સમર્થને ધન્ય છે. તેઓ આધિભૌતિક તેમજ આધિદૈવિક બન્ને વિષયમાં ભકતોને બોધ દઈ જીવનનો અંતિમ હેતુ સફળ કરી સુખ દેતા હતા. વરદ હસ્ત ભકતોના માથા પર મૂકીને શક્તિઓ પ્રદાન કરતા હતા અને ભેદ-ભાવનો નાશ કરી અલભ્ય લાભ દેતા હતા. વળી સાષ્ટાંગ પ્રણામ કરનાર ભકતોને કંઈ ભેદ-ભાવ વિના ભેટી પડતા હતા. વર્ષાઋતુમાં સમુદ્રને મળતી નદીઓની માફક બાબા ભકતો જોડે એકરૂપ થતા હતા અને તેમને મહદ્‌સ્થાન-શક્તિ અર્પતા હતા. આ પરથી સમજાશે કે માત્ર ઈશ્વરની જ લીલાનું ગાન કરનાર ભકતો કરતાં પ્રભુના ભકતોની લીલાનું ગાન કરનાર ભકતો તેમને વધુ વહાલા છે. હવે આ અધ્યાયની કથા કહીએ.

શ્રી દેવનાં માતૃશ્રીના વ્રતની ઉદ્યાપન વિધિ : શ્રી બી.વી. દેવ થાણા જિલ્લામાં દહાણુના મામલતદાર હતા. તેમનાં માતૃશ્રીએ કરેલાં પચીસ-ત્રીસ વ્રતનો ઉદ્યાપન-વિધિ કરવાનો હતો; જે પ્રસંગે સો-બસો બ્રાહ્મણો જમાડવાના હતા. તે માટેની તિથિ નક્કી કરી શ્રી દેવે શિરડી બાપુસાહેબ જોગ પર એક કાગળ લખ્યો, જેમાં આ ભોજનપ્રસંગે પોતાના તરફથી શ્રી સાઈબાબાને આમંત્રણ આપવા જણાવ્યું હતું. બાબાની હાજરી વિના આ પ્રસંગ સંપૂર્ણ કેમ ગણાય ? બાપુસાહેબ જોગે એ પત્ર બાબાને વાંચી સંભળાવ્યો. ત્યારે આ પવિત્ર પ્રેમભાવભરેલું આમંત્રણ કાળજીથી ધ્યાનમાં લઈ બાબા બોલ્યા : ''મારું સ્મરણ

કરનારનું હું સદા ચિંતન કરું છું. મારે કોઈ વાહન, ટાંગો, ટ્રેઇન કે બલૂનની જરૂર નથી. હું ધારું ને હાજર થાઉં છું. તેને એક પત્ર લખો કે ''અમે ત્રણ જણા હું, તું અને એક ત્રીજો માણસ સાથે આવીને જમી જઈશું.'' શ્રી જોગે બાબાની આજ્ઞા મુજબ દેવને પત્ર લખી ખબર આપ્યા. એથી દેવ બુહ રાજી થયા. પણ બાબા જાતે તો રાહતા કે નીમગાવ સિવાય બીજે કોઈ સ્થળે જતા નહિ પણ પોતે સર્વવ્યાપક હોઈ ગમે તે રૂપમાં ગમે તે સ્થળે અચાનક જ આવીને પોતાનું વચન પાળે છે એમ શ્રી દેવના મનમાં તો થયું.''

આ પ્રસંગ અગાઉ થોડા દિવસ પર જ ગૌરક્ષા નિમિત્તે ફાળો ઉઘરાવનાર એક બંગાલી સંન્યાસી દહાણુ સ્ટેશન-માસ્તર પાસે આવ્યો હતો. તેને સ્ટેશન-માસ્તર, મામલતદાર દેવની સહાયથી ઉઘરાણું કરવાની સલાહ જ્યાં આપતા હતા ત્યાં જ શ્રી દેવ સ્ટેશન પર આવ્યા. તેથી માસ્તરે સંસ્યાસીની ઓળખાણ પાડી અને બન્ને વાતચીત કરતા પ્લૅટફૉર્મ પર ઊભા. દેવે કહ્યું, ''ગામના અગ્રગણ્ય શેઠ રાવસાહેબ નરોત્તમદાસ હાલ તો ધર્માદા નિમિત્ત એક ઉઘરાણું કરે છે. તેથી આ ખરડો હમણાં ફેરવવો તે ઠીક ન ગણાય. માટે તમે મહિના પછી આવો તો સારું.'' એ સાંભળી એ સૂચના મુજબ આવવાનું કહીને સંન્યાસી જતા રહ્યા હતા.

હવે અકાદ મહિના બાદ આ સંન્યાસી ટાંગામાં સવારે એક વાગે આવ્યા અને દેવના ઘરની સામે ઉતર્યા. દેવ સમજ્યા કે પેલા ખરડા માટે તે આવેલ છે. શ્રી દેવને ઉદ્યાપનવિધિની તૈયારીમાં પડેલા જોઈ તે સંન્યાસીએ કહ્યું, ''હું પૈસાના ઉઘરાણીના ખરચ માટે નથી આવ્યો, પણ ભોજન માટે આવ્યો છું.''

દેવે ઉત્તર દીધો, ''ખુશીથી જમવા પધારજો. ઘર તમારું જ છે.'' ત્યારે સંન્યાસીએ કહ્યું, ''મારી જોડે બે છોકરા પણ છે.'' દેવે કહ્યું, ''તેમને પણ જમવા લેતા આવજો.'' ભોજનને હજુ બે કલાકની વાર હતી. તેથી દેવે કહ્યું, ''જમવાનું તૈયાર થાય ત્યારે આને તેડવા સારુ માણસને ક્યાં મોકલું ?'' સંન્યાસીએ ઉત્તર દીધો, ''તેડવા મોકલવાની જરૂર નથી. બરાબર વખતસર હું હાજર થઈ જઈશ.'' ત્યારે દેવે કહ્યું કે ''બપોરે બાર વાગે પધારજો.'' એ પછી બપોરના બાર વાગે એ ત્રણે જણ આવ્યા અને પંગતમાં બેસી જમીને ચાલ્યા ગયા.

ઉદ્યાપનવિધિ પૂરો થયા પછી શ્રી દેવે બાપુસાહેબ જોગ પર પત્ર લખ્યો કે ''બાબાએ ઉદ્યાપન-ભોજનમાં આવવાનું કહ્યું હતું. તે વચનભંગ કેમ થયો?'' આ ફરિયાદનો પત્ર લઈ જોગ બાબા પાસે ગયા. પણ એ પત્ર વાંચતાં પહેલાં જ બાબા બોલ્યા, ''અરે મેં આવવાનું વચન આપ્યું હતું અને મેં તેને છેતર્યો એવું દેવ કહે છે ને ? તેને લખો, હું બીજા બે જણ સાથે આવીને ભોજન જમી ગયો. પણ મને તે ઓળખી શકયો નહિ. તો પછી મને બોલાવ્યો હતો શા માટે? તેને લખજો કે ઉઘરાણી માટે પેલો સંન્યાસી આવ્યો છે એમ તેં ધાર્યું હતું. એ બાબત તારી શંકા મેં નિર્મૂળ નહોતી કરી ? અમે ત્રિમૂર્તિ આવીને જમી નહોતા ગયા ? જુઓ, મારું વચન પાળવા તો હું મારું પોતાનું બલિદાન દેતાં પણ અચકાતો નથી. મારાં વચન કદી જૂઠાં પડવા દેતો નથી.'' આ ઉત્તર જોગે સાંભળ્યો ત્યારે તેના અંતરમાં ખૂબ આનંદ થયો અને તેણે શ્રી દેવને તે મુજબ જવાબ લખી મોકલ્યો. જેવો દેવે આ ઉત્તર વાંચ્યો તેવી જ હર્ષાશ્રુની ધાર તેની આંખોમાંથી વહેવા લાગી. પોતે બાબાને ખોટું દોષારોપણ કર્યું તેથી પસ્તાયા. ખરડા માટે આવેલા સંન્યાસી જ પુનઃ ઉઘરાણી માટે આવેલ છે એમ લાગવાથી પોતે કેવા છેતરાયા હતા એ જોઈ તેને અચંબો થયો. ''હું બીજા બે છોરા સાથે જમવા આવું છું'' એવા સંન્યાસીના શબ્દોનું મહત્ત્વ પોતે સમજી શકયા નહિ, તે જાણીને તેમને વધુ આશ્ચર્ય થયું.

આ કથા પરથી સમજાય છે કે જ્યારે સદ્ગુરુનું સંપૂર્ણ શરણ પકડે છે ત્યારે તેમના ઘરમાં થતાં બધાં ધર્મકૃત્યોમાં દરેક યોગ્ય વિધિવિધાન બરાબર થાય છે કે કેમ તેનું ધ્યાન ગુરુ જ અદશ્યપણે રાખે છે.

હુતાશનીનું મારે ઘેર ભોજન : સને ૧૯૧૭માં ફાગણ સુદી પૂનમના રોજ પ્રાતઃ કાળમાં મને સ્વપ્નદર્શન થયું. સ્વપ્નમાં એક સુંદર કપડાંવાળા સંન્યાસીરૂપે બાબાએ આવીને મને જગાડ્યો અને કહ્યું,''હું આજે તારે ત્યાં ભોજન લેવા આવીશ.'' મને સ્વપ્નમાં જ જગાડ્યો હતો પણ એ પછી જ્યારે મારી ઊંઘ ગઈ અને હું જાગ્યો ત્યારે મેં કોઈ સંન્યાસીને જોયા નહિ. પણ સ્વપ્નું યાદ કરતાં સ્વપ્નમાં સંન્યાસીએ કહેલા દરેક શબ્દ મને સાંભરી આવ્યા. હું છેલ્લાં સાત વર્ષથી બાબાના સમાગમમાં આવ્યો હતો અને બાબાનું સદા

ધ્યાન કરતો હતો. છતાં બાબા મારે ઘેર ભોજન માટે આવશે એવી મેં કદી આશા રાખી નહોતી. બાબાના સ્વપ્નમાં સાંભળેલા આ શબ્દોથી રાજી થઈ મેં મારાં પત્નીને વાત કરી કે ''આજે હુતાશનીનો દિવસ છે અને એક સંન્યાસી અતિથિ આપણે ત્યાં જમવા આવવાના છે. તેથી થોડા ભાત વધારે બનાવજો. એ અતિથિ કોણ છે અને ક્યાંથી આવનાર છે એમ મારી પત્નીએ મને પૂછ્યું. તેને કદી ગેરસમજ ન થાય અગર ખોટો ખ્યાલ ન આવે તેથી મેં તેને સ્વપ્નની સાચી વાત કહી બતાવી. પણ તેના મનમાં શંકા જાગી. તેથી કહેવા લાગી કે ''શિરડીનાં સ્વાદિષ્ટ ભોજન છોડી બાબા આપણે ત્યાં સાદું ભોજન જમવા શિરડીથી બાંદ્રા જેટલે દૂર આવે ખરા ?'' ત્યારે મેં તેને ખાતરી આપી કે ''જાતે નહિ આવે તો કોઈ અતિથિરૂપે પણ પોતે પધારશે. તેથી થોડા ભાત રાંધવામાં આપણું કંઈ બગડી જવાનું નથી.''

એ પછી રસોઈ શરૂ કરી અને બપોરે ભોજન તૈયાર થયું. હોલિકાનું પૂજન કર્યું. કેળનાં પાંદડાની પત્રાવળીઓ મૂકી ફરતી રંગોળી પૂરી. મધ્યમાં અતિથિનો પાટલો મૂકી બન્ને બાજુ બે હારમાં પત્રાવળીઓ ગોઠવી હતી. કુટુંબનાં સર્વ માણસો-પુત્રો, પૌત્રો, પુત્રીઓ, જમાઈઓ, સૌ આવીને પોતપોતાની જગાએ પાટલા પર બેઠાં. પીરસાવું શરૂ થયું. એ વખતે દરેક જણ અતિથિની રાહ જ જોતાં હતાં. બપોર થયા છતાં કોઈ આવ્યું નહિ. પછી બારણું બંધ કરી સાંકળ ભીડી. અન્નશુદ્ધિનું ઘી પણ પીરસાયું. જમવાનું શરૂ કરવાની એ છેલ્લી નિશાની હતી. વૈશ્વદેવ તથા શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુને અર્પણ કરવાનું નૈવેદ્ય પણ પીરસાઈ અર્પણ કરી દીધું અને જમનારા ભોજન શરૂ જ કરતા હતા ત્યાં જ દાદર પર કોઈ ચઢતું હોય એવો અવાજ સ્પષ્ટ સંભળાયો. તુરત ઊઠીને મેં બારણું ઉઘાડ્યું તો ત્યાં મેં બે જણને દીઠા : ૧) અલી મહંમદ; ૨) મૌલાના ઈસ્મુ મુજાવર. એ બન્ને જણે ભાણાં પીરસેલાં તથા બધાંને ભોજન કરવાની તૈયારીમાં જોઈ મારી માફી માગી અને આવા કફોડા સમયે મને તકલીફ આપવા માટે ક્ષમા યાચી. તે બોલ્યા : ''આપ પાટલા પરથી ઊઠીને અમારા પાસે દોડી આવ્યા છો. જમનારા બધા આપની રાહ જોઈને ખોટી થાય છે. તેથી અત્યારે તો કૃપા કરીને આ ચીજ લાવ્યા છીએ તે રાખી લો અને ફુરસદે આવીને આ વિષેની અજબ વાત આપને કરશું.'' એટલું બોલી જૂના છાપાના કાગળમાં

લપેટેલું એક બંડલ બગલમાંથી કાઢીને તેમણે ટેબલ પર મૂક્યું. મેં તે બંડલ છોડયું ને જોયું તો મારા આનંદ તથા આશ્ચર્ય વચ્ચે તેમાં મેં શ્રી સાઈબાબાની એક મોટી સુંદર છબી જોઈ. એ જોતાં જ મને ભારે આનંદ થયો. આંખમાંથી હર્ષાશ્રુ વહેવા લાગ્યાં અને શરીર રોમાંચિત બન્યું. નમીને બાબાના ચરણમાં છબી પર મારું મસ્તક મૂક્યું. આ અજબ લીલા દ્વારા બાબાએ મારા પર કૃપા કરી છે તેની મને ખાતરી થઈ. કુતૂહલથી મેં તેમને પૂછ્યું કે ''આ છબી તમને ક્યાંથી મળી ?'' તેમણે કહ્યું, ''મેં એક દુકાનમાંથી ખરીદી હતી. એ વિષેની બધી વીગતવાર વાત હવે પછી આવીને હું આપને કહીશ. અત્યાર તો ઘરમાં સૌ આપની રાહ જોઈને બેઠાં છે. માટે અમે જઈએ. તમે આ સૌ સાથે બેસીને જમો.'' મેં તેમનો ઉપકાર માન્યો. તેમને વિદાય કરી હું જમવા બેઠો. અતિથિ માટે મધ્યમાં જે પાટલો મૂક્યો હતો તેના પર એ છબી મૂકી અને નૈવેદ્ય ધરાવ્યું. અને અમે સૌએ ભોજન લેવાનું શરૂ કર્યું અને યથાસમયે તે પૂરું થયું. બાબાની એ સુંદર છબી જોઈને સૌ બહુ રાજી થયાં. બાબાની આ અજબ લીલા જાણીને સૌ ભારે અચંબો પામ્યાં.

આમ સ્વપ્નમાં બોલેલાં વચનો બાબાએ બરાબર પાળ્યાં. અલીમહંમદને એ છબી કેમ મળી, તે શા વાસ્તે મારે ત્યાં લાવ્યો અને મને કેમ આપી ગયો એ સર્વ આ છબીની વીગતવાર કથા આવતા અધ્યાયમાં કહીશું.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસજજનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે
શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે 'ઉદ્યાપન-કથા'
નામ ચાલીસમો અધ્યાયઃ સંપૂર્ણ ।
શ્રી સદ્‌ગુરુ સાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।